

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad houdende wijziging van Richtlijn 91/308/EEG van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld

(2000/C 177 E/03)

COM(1999) 352 def. — 1999/0152(COD)

(Door de Commissie ingediend op 19 juli 1999)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 47, lid 2, eerste en derde zin, en op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

in Erwägung nachstehender Gründe:

- (1) Overwegende dat op 10 juni 1991 Richtlijn 91/308/EEG van de Raad tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld (hierna „de richtlijn” te noemen) is aangenomen ⁽¹⁾;
- (2) Overwegende dat de Commissie in twee rapporten die overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn aan het Europees Parlement en de Raad werden voorgelegd, verslag heeft uitgebracht over de toepassing van de richtlijn en over de bij het bestrijden van het witwassen van geld gemaakte vorderingen ⁽²⁾;
- (3) Overwegende dat het Europees Parlement in zijn verslagen en resoluties naar aanleiding van de twee rapporten van de Commissie om bijwerking en uitbreiding van de richtlijn van 1991 heeft verzocht ⁽³⁾;
- (4) Overwegende dat in het Actieplan van de Groep op hoog niveau Georganiseerde Criminaliteit, dat door de Europese Raad van Amsterdam van 16 en 17 juni 1997 is onderschreven, en in het bijzonder in aanbeveling nr. 26 van dit Actieplan, werd aangedrongen op extra inspanningen om het witwassen van geld tegen te gaan ⁽⁴⁾;
- (5) Overwegende dat het aanbeveling verdient dat de richtlijn, die één van de voornaamste internationale instrumenten voor de bestrijding van het witwassen van geld vormt, wordt geactualiseerd overeenkomstig de conclusies van de Commissie en de wensen van het Europees Parlement en de lidstaten; dat de richtlijn aldus niet alleen de beste internationale praktijken op dit terrein zou weerspiegelen,

maar ook hoge normen zou blijven opleggen tot bescherming van de financiële sector en andere kwetsbare activiteiten tegen de schadelijke invloed van de opbrengsten van misdrijven;

- (6) Overwegende dat de GATS de leden in staat stelt maatregelen te nemen ter bescherming van de goede zeden, om redenen van bedrijfseconomisch toezicht en ter verzekering van de stabiliteit en integriteit van het financiële stelsel; dat deze maatregelen geen restricties mogen opleggen die verder gaan dan hetgeen gerechtvaardigd is om deze doelstellingen te bereiken;
- (7) Overwegende dat in de richtlijn geen duidelijk antwoord wordt gegeven op de vraag aan welke nationale autoriteiten de bijkantoren van kredietinstellingen en financiële instellingen met hoofdkantoor in een andere lidstaat verdachte transacties moeten melden, en evenmin op de vraag welke nationale autoriteiten erop toe moeten zien dat deze bijkantoren artikel 11 van de richtlijn naleven;
- (8) Overwegende dat deze materie door het bij artikel 13 van de richtlijn ingestelde Contactcomité Witwassen van geld is besproken; dat de autoriteiten van de lidstaten waar de bijkantoren zijn gevestigd, deze meldingen dienen te behandelen en de bovenbeschreven bevoegdheden dienen uit te oefenen;
- (9) Overwegende dat deze verdeling van bevoegdheden duidelijk in de richtlijn dient te worden geregeld door de in artikel 1 van de richtlijn vervatte definities van „kredietinstelling” en „financiële instelling” te wijzigen;
- (10) Overwegende dat het Europees Parlement zijn bezorgdheid heeft uitgesproken over het feit dat de activiteiten van wisselkantoren en geldovermakingskantoren zich ertoe lenen voor witwasdoeleinden te worden misbruikt; dat deze activiteiten reeds onder het toepassingsgebied van de richtlijn zouden moeten vallen; dat, om alle twijfels terzake weg te nemen, in de richtlijn op ondubbelzinnige wijze dient te worden bevestigd dat deze activiteiten worden bestreken;
- (11) Overwegende dat met het oog op het waarborgen van een zo volledig mogelijke dekking van de financiële sector eveneens duidelijk moet worden gesteld dat de richtlijn van toepassing is op de activiteiten van beleggingsondernemingen in de zin van Richtlijn 93/22/EEG van de Raad (Richtlijn Beleggingsdiensten) ⁽⁵⁾;

⁽¹⁾ PB L 166 van 28.6.1991, blz. 77.

⁽²⁾ COM(95) 54 def. en COM(1998) 401 def.

⁽³⁾ Doc. A4-0187/96 en PB C 198 van 8.7.1996, blz. 245; Doc. A4-0093/99 en PB C ...

⁽⁴⁾ PB C 251 van 15.8.1997, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB L 141 van 11.6.1993, blz. 27.

- (12) Overwegende dat de richtlijn de lidstaten enkel verplicht tot het bestrijden van het witwassen van de opbrengsten van drugsmiddelen; dat zich de afgelopen jaren een tendens aftekent in de richting van een veel ruimere definitie van het witwassen van geld, waarbij een breder spectrum van aan witwassen voorafgaande of ten grondslag liggende strafbare feiten in aanmerking wordt genomen; dat deze tendens onder meer tot uiting komt in de in 1996 afgeronde herziening van de 40 aanbevelingen van de financiële actiegroep witwassen van geld (Financial Action Task Force — FATF), het internationale orgaan dat bij de bestrijding van het witwassen van geld een leidende rol vervult;
- (13) Overwegende dat een breder spectrum van aan witwassen voorafgaande strafbare feiten de melding van verdachte transacties vergemakkelijkt en de internationale samenwerking op dit terrein bevordert; dat de richtlijn daarom op dit gebied moet worden bijgewerkt;
- (14) Overwegende dat de lidstaten in het gemeenschappelijk optreden van 3 december 1998 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake het witwassen van geld, de identificatie, opsporing, bevriezing, inbeslagneming en confiscatie van hulpmiddelen en van de opbrengsten van misdrijven⁽¹⁾ hebben toegezegd alle ernstige strafbare feiten als omschreven in het gemeenschappelijk optreden voor de strafbaarstelling van witwassen als voorafgaande strafbare feiten te beschouwen;
- (15) Overwegende dat de richtlijn verplichtingen oplegt betreffende met name de melding van verdachte transacties; dat het passender en beter met de geest van het Actieplan ter bestrijding van de georganiseerde criminaliteit in overeenstemming zou zijn indien het krachtens de richtlijn geldende verbod op het witwassen van geld zou worden uitgebreid van drugsmiddelen tot alle vormen van georganiseerde criminaliteit, alsmede tot fraude, corruptie en enigerlei andere onwettige activiteiten die schadelijk zijn voor de financiële belangen van de Gemeenschappen, zoals bedoeld in artikel 280 van het Verdrag;
- (16) Overwegende dat in dergelijke gevallen van fraude, corruptie en andere onwettige activiteiten, de voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten van de lidstaten en de Commissie met elkaar dienen samen te werken en relevante informatie dienen uit te wisselen;
- (17) Overwegende dat de Raad op 21 december 1998 zijn goedkeuring heeft gehecht aan een gemeenschappelijk optreden op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de strafbaarstelling van deelneming aan een criminele organisatie in de lidstaten van de Europese Unie⁽²⁾; dat dit gemeenschappelijk optreden uitdrukking geeft aan de overeenstemming onder de lidstaten dat een gemeenschappelijke aanpak op dit terrein noodzakelijk is;
- (18) Overwegende dat in elke lidstaat verdachte transacties door de financiële sector en met name door de kredietinstellingen worden gemeld, zoals dit door de richtlijn wordt voorgeschreven; dat er aanwijzingen zijn dat de verscherpte controle in de financiële sector de witwassers ertoe heeft aangezet uit te kijken naar alternatieve methoden om de oorsprong van de opbrengsten van misdrijven te verhelen;
- (19) Overwegende dat witwassers onmiskenbaar steeds meer van niet-financiële ondernemingen gebruik gaan maken; dat deze ontwikkeling door het FATF-onderzoek naar witwastechnieken en -typologieën wordt bevestigd;
- (20) Overwegende dat artikel 12 van de richtlijn reeds voorziet in de uitbreiding van de bepalingen van de richtlijn tot andere kwetsbare beroepen en categorieën van ondernemingen die niet tot de financiële sector behoren;
- (21) Overwegende dat de problematiek van de kwetsbare niet-financiële activiteiten reeds meermalen in het Contactcomité Witwassen van geld aan de orde is gekomen;
- (22) Overwegende dat de in de richtlijn vervatte verplichtingen betreffende de identificatie van cliënten, de bewaring van bewijsstukken en de melding van verdachte transacties moeten worden uitgebreid tot een beperkt aantal activiteiten en beroepen die voor het witwassen van geld kwetsbaar zijn gebleken;
- (23) Overwegende dat de werkingssfeer van de bepalingen van de richtlijn tot notarissen en onafhankelijke beoefenaars van juridische beroepen moet worden uitgebreid, voorzover deze een gegeven aantal specifieke financiële of zakelijke transacties verrichten waarbij er een groot gevaar bestaat dat de diensten van deze beroepsbeoefenaars worden misbruikt om de opbrengsten van drugshandel of georganiseerde criminaliteit wit te wassen;
- (24) Overwegende dat het evenwel niet passend zou zijn dat de richtlijn aan een onafhankelijk(e) advocaat (advocatenkantoor) die (dat) een cliënt in rechte vertegenwoordigt, de verplichting oplegt vermoedens van witwassen te melden;
- (25) Overwegende dat de richtlijn melding maakt van „de voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten” waaraan verdachte transacties moeten worden gerapporteerd; dat het de lidstaten, met het oog op de eerbiediging van de professionele zwijgplicht van de advocaat jegens zijn cliënt, in het geval van onafhankelijke advocaten moet worden toegestaan de balie of een andere soortgelijke beroepsorganisatie van advocaten als verantwoordelijke autoriteit aan te duiden; dat de regels betreffende de behandeling van dergelijke meldingen en de mogelijke mededeling ervan aan de politie of de gerechtelijke autoriteiten, en in het algemeen de passende vormen van samenwerking tussen de balies of beroepsorganisaties en de voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten door de lidstaten dienen te worden vastgesteld;

(1) PB L 333 van 9.12.1998, blz. 1.

(2) PB L 351 van 29.12.1998, blz. 1.

(26) Overwegende dat er een steeds sterkere tendens bestaat om financiële diensten te bestellen en te verlenen met behulp van middelen (zoals post, telefoon en computer) waarbij er slechts van een beperkt of helemaal geen direct contact tussen de dienstverlener en de afnemer sprake is; dat zelfs in dergelijke gevallen de bij de richtlijn vastgestelde voorschriften inzake de identificatie van cliënten moeten worden nageleefd; dat het Contactcomité Witwassen van geld de problematiek van dergelijke transacties op afstand heeft besproken en overeenstemming heeft bereikt over een aantal beginselen en procedures voor de identificatie van cliënten; dat deze beginselen en procedures in een bijlage bij de richtlijn dienen te worden opgenomen,

HEBLEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 91/308/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 1 wordt vervangen door de volgende tekst:

„Artikel 1

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

A. „kredietinstelling”: een instelling als omschreven in artikel 1, eerste streepje, van Richtlijn 77/780/EEG ⁽¹⁾, alsmede een bijkantoor, als omschreven in artikel 1, derde streepje, van voornoemde richtlijn in de Gemeenschap, van een kredietinstelling met hoofdkantoor binnen of buiten de Gemeenschap;

B. „financiële instelling”:

1. een onderneming die geen kredietinstelling is en waarvan de hoofdwerkzaamheid bestaat in het verrichten van een of meer van de werkzaamheden die zijn opgenomen onder de nummers 2 tot en met 12 en nummer 14 van de lijst in de bijlage bij Richtlijn 89/646/EEG; deze werkzaamheden omvatten ook de activiteiten van wisselkantoren en van geldovermakingskantoren;

2. een verzekeringsonderneming waaraan overeenkomstig Richtlijn 79/267/EEG ⁽²⁾, vergunning is verleend, voorzover zij activiteiten verricht die onder Richtlijn 79/267/EEG vallen;

3. een beleggingsonderneming als omschreven in artikel 1 van Richtlijn 93/22/EEG.

Deze omschrijving van financiële instelling omvat ook de bijkantoren in de Gemeenschap van financiële in-

stellingen met hoofdkantoor binnen of buiten de Gemeenschap;

C. „witwassen van geld”: de hierna genoemde daden, indien opzettelijk begaan:

— de omzetting of overdracht van voorwerpen, wetende dat deze zijn verworven uit een criminele activiteit of uit deelneming aan een dergelijke activiteit, met het oogmerk de illegale herkomst ervan te verhelen of te verhullen of een persoon die bij deze activiteit is betrokken, te helpen te ontkomen aan de wettelijke gevolgen van zijn daden;

— het verhelen of verhullen van de werkelijke aard, oorsprong, vindplaats, vervreemding, verplaatsing, rechten op of de eigendom van voorwerpen, wetende dat deze verworven zijn uit een criminele activiteit of uit deelneming aan een dergelijke activiteit;

— de verwerving, het bezit of het gebruik van voorwerpen, wetende, op het tijdstip van verkrijging, dat deze voorwerpen zijn verworven uit een criminele activiteit of uit deelneming aan een dergelijke activiteit;

— deelneming aan, medeplichtigheid tot, poging tot, hulp aan, aanzetten tot, vergemakkelijken van, of het geven van raad met het oog op het begaan van een van de in de voorgaande punten bedoelde daden.

Medeweten, oogmerk of opzet, vereist als bestanddeel van de hierboven bedoelde activiteiten, kunnen worden afgeleid uit objectieve feitelijke omstandigheden.

Er is ook sprake van witwassen van geld indien de activiteiten die ten grondslag liggen aan de wit te was- sen voorwerpen gelokaliseerd zijn op het grondgebied van een andere lidstaat of op dat van een derde staat;

D. „eigendom”: goederen van elke soort, hetzij lichamenlijk hetzij onlichamelijk, hetzij roerend hetzij onroerend, hetzij tastbaar hetzij ontastbaar, en rechtsbescheiden waaruit de eigendom of andere rechten ten aanzien van deze goederen blijken;

E. „criminele activiteit”:

— een in artikel 3, lid 1, onder a), van het Verdrag van Wenen ⁽³⁾ omschreven strafbaar feit;

⁽¹⁾ PB L 322 van 17.12.1977, blz. 30.

⁽²⁾ PB L 63 van 13.3.1979, blz. 1.

⁽³⁾ Verdrag van de Verenigde Naties tegen sluikhandel in verdovende middelen en psychotrope stoffen, gesloten te Wenen op 19 december 1988.

- deelneming aan activiteiten die met georganiseerde criminaliteit verband houden;
- fraude, corruptie of enigerlei andere onwettige activiteit die schadelijk is of kan zijn voor de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen, en
- elke andere criminele activiteit die voor deze richtlijn door iedere lidstaat als zodanig is omschreven;

F. „bevoegde autoriteiten”: de nationale autoriteiten die krachtens wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen met het toezicht op alle onder deze richtlijn vallende instellingen of personen zijn belast.”

2. Het volgende artikel 2 bis wordt ingevoegd:

„Artikel 2 bis

De lidstaten zien erop toe dat de in deze richtlijn vastgestelde verplichtingen worden opgelegd aan de volgende instellingen:

1. kredietinstellingen als omschreven in artikel 1, punt A;
2. financiële instellingen als omschreven in artikel 1, punt B;

en aan de volgende natuurlijke of rechtspersonen die handelen in het kader van de uitoefening van hun beroepsactiviteiten:

3. externe accountants en financiële controleurs;
4. makelaars in onroerend goed;
5. notarissen en andere onafhankelijke beoefenaars van juridische beroepen die hun cliënten bijstaan of vertegenwoordigen bij:
 - a) de aan- en verkoop van onroerend goed of handelszaken;
 - b) het beheer van geld, waardepapieren of andere activa van cliënten;
 - c) de opening of het beheer van bank-, spaar- of effectenrekeningen;
 - d) de uitvoering van enigerlei andere financiële transactie;
 - e) de oprichting, de exploitatie of het beheer van vennootschappen, trusts of vergelijkbare entiteiten;
6. handelaren in goederen van grote waarde, zoals edelstenen of edele metalen;
7. geldtransporteurs;
8. exploitanten, eigenaren en beheerders van casino's.”

3. Artikel 3 wordt vervangen door de volgende tekst:

„Artikel 3

1. De lidstaten zien erop toe dat de onder deze richtlijn vallende instellingen en personen van hun cliënten legitimatie door overlegging van bewijsstukken verlangen wanneer zij zakelijke betrekkingen aangaan, met name, in het geval van de instellingen, bij het openen van een rekening of spaarboekje of bij het verlenen van diensten voor het in bewaring nemen van activa.

2. De identificatieplicht geldt tevens voor iedere transactie met andere dan de in lid 1 bedoelde cliënten, waarvan het bedrag 15 000 euro of meer bedraagt, ongeacht of de transactie plaatsvindt in één verrichting of via meer verrichtingen waartussen een verband lijkt te bestaan. Indien het bedrag bij het inleiden van de transactie niet bekend is, controleert de betrokken instelling of persoon de identiteit zodra zij of hij op de hoogte is van het bedrag en constateert dat de drempel wordt bereikt.

Wanneer een instelling zakelijke betrekkingen aangaat of een transactie sluit met een cliënt die niet persoonlijk aanwezig is geweest voor identificatie („transacties op afstand”), zijn de in de bijlage neergelegde beginselen en procedures van toepassing.

3. In afwijking van de leden 1 en 2 is bij overeenkomsten die worden gesloten door verzekeringsondernemingen in de zin van Richtlijn 79/267/EEG, voorzover deze ondernemingen activiteiten verrichten die onder die richtlijn vallen, de identificatieplicht niet van toepassing wanneer het bedrag van de te betalen periodieke premie(s) gedurende een periode van een jaar 1 000 euro of minder bedraagt, of, bij storting van een eenmalige premie, wanneer het bedrag 2 500 euro of minder belooft. Wanneer de periodieke premie(s) zodanig wordt (worden) verhoogd dat de drempel van 1 000 euro wordt overschreden, wordt identificatie verplicht.

3 bis. In afwijking van lid 2 wordt legitimatie verlangd van alle bezoekers van casino's die speelpenningen ter waarde van 1 000 euro of meer aankopen of inwisselen.

4. De lidstaten kunnen bepalen dat identificatie niet verplicht is voor pensioenverzekeringsovereenkomsten aangegaan uit hoofde van de dienstbetrekking of de beroepsactiviteit van de verzekerde, mits deze overeenkomsten geen afkoopclausule omvatten en niet als waarborg voor een lening kunnen worden gebruikt.

5. Indien wordt betwijfeld of de in de voorgaande leden bedoelde cliënten voor eigen rekening handelen, of indien vaststaat dat dit niet het geval is, treffen de onder deze richtlijn vallende instellingen en personen redelijke maatregelen om informatie te verkrijgen omtrent de ware identiteit van de personen voor wier rekening deze cliënten handelen.

6. Indien er een vermoeden van witwassen bestaat, dienen de onder deze richtlijn vallende instellingen en personen de identificatie ook uit te voeren wanneer het bedrag van de transactie onder bovengenoemde drempels ligt.
7. De onder deze richtlijn vallende instellingen en personen behoeven niet tot de in dit artikel bedoelde identificatie over te gaan indien de cliënt een onder deze richtlijn vallende kredietinstelling of financiële instelling is.
8. De lidstaten kunnen voorschrijven dat voor de in de leden 3 en 4 bedoelde transacties aan de identificatieplicht voldaan is wanneer vaststaat dat de transactie betaald moet worden door het debiteren van een rekening die op naam van de cliënt geopend is bij een kredietinstelling waarvoor de in lid 1 bedoelde identificatieplicht geldt."

4. In de artikelen 4 en 5 wordt de zinsnede „kredietinstellingen en financiële instellingen” vervangen door „de onder deze richtlijn vallende instellingen en personen”.

5. Artikel 6 wordt vervangen door de volgende tekst:

„Artikel 6

1. De lidstaten zien erop toe dat de onder deze richtlijn vallende instellingen en personen alsmede de leiding en de werknemers daarvan ten volle samenwerken met de voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten:

- a) door die autoriteiten uit eigen beweging ieder feit te melden dat zou kunnen wijzen op witwassen van geld;
- b) door die autoriteiten op hun verzoek alle vereiste inlichtingen te verstrekken overeenkomstig de volgens het geldende recht vastgestelde procedures.

2. De in lid 1 bedoelde inlichtingen worden verstrekt aan de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de bestrijding van het witwassen van geld in de lidstaat op welks grondgebied de instelling of persoon die de inlichtingen heeft verstrekt, zich bevindt. De inlichtingen worden normaliter verstrekt door de persoon of personen die overeenkomstig de procedures van artikel 11, punt 1, is of zijn aangewezen door de onder deze richtlijn vallende instellingen en personen.

3. In het geval van de in artikel 2 bis, punt 5, bedoelde onafhankelijke beoefenaars van juridische beroepen kunnen de lidstaten de balie of de relevante zelfregulerende instantie van het desbetreffende beroep aanwijzen als de in lid 1 van dit artikel bedoelde autoriteit en stellen zij de passende vormen van samenwerking tussen deze instantie en de andere voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten vast.

De lidstaten zijn er niet toe gehouden de in lid 1 vervatte verplichtingen op dergelijke beoefenaars van juridische be-

roepen toe te passen wanneer de inlichtingen die deze beoefenaars van een cliënt ontvangen, dienen om hem in rechte te kunnen vertegenwoordigen. Deze ontheffing van de in lid 1 vervatte verplichtingen geldt niet voor gevallen waarin er redenen zijn om aan te nemen dat om advies wordt verzocht met de bedoeling het witwassen van geld gemakkelijker te laten verlopen.

4. De overeenkomstig lid 1 aan de autoriteiten verstrekte inlichtingen mogen uitsluitend worden gebruikt voor de bestrijding van het witwassen van geld. De lidstaten kunnen evenwel voorschrijven dat deze inlichtingen eveneens voor andere doeleinden kunnen worden gebruikt."

6. Artikel 7 wordt vervangen door de volgende tekst:

„Artikel 7

De lidstaten zien erop toe dat de onder deze richtlijn vallende instellingen en personen zich onthouden van het uitvoeren van transacties waarvan zij weten of vermoeden dat deze met het witwassen van geld verband houden, totdat zij de in artikel 6 bedoelde autoriteiten daarover hebben ingelicht. Deze autoriteiten kunnen onder de in hun nationale wetgeving bepaalde voorwaarden opdracht geven de transactie niet uit te voeren. Indien wordt vermoed dat een dergelijke transactie leidt tot het witwassen van geld en wanneer het niet mogelijk is zich te onthouden of indien daardoor de vervolging van de begunstigden van een vermoedelijke witwastransactie belemmerd zou worden, verstrekken de betrokken instellingen en personen de vereiste informatie onmiddellijk daarna."

7. In artikel 8 wordt de zinsnede „De kredietinstellingen en financiële instellingen” vervangen door „De onder deze richtlijn vallende instellingen en personen”.

8. Artikel 9 wordt vervangen door de volgende tekst:

„Artikel 9

Wanneer een onder deze richtlijn vallende instelling of persoon, dan wel een werknemer of een lid van de leiding daarvan te goeder trouw de voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten de in de artikelen 6 en 7 bedoelde inlichtingen verstrekt, vormt zulks geen schending van een verbod op onthulling van informatie uit hoofde van een overeenkomst of een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling en brengt zulks voor de instelling of de persoon, de werknemers of de leiding daarvan generlei aansprakelijkheid met zich."

9. In artikel 10 wordt de zinsnede „De kredietinstellingen en financiële instellingen” vervangen door „De onder deze richtlijn vallende instellingen en personen”.

10. In artikel 11 wordt de zinsnede „De kredietinstellingen en financiële instellingen” vervangen door „De onder deze richtlijn vallende instellingen en personen”.

11. Artikel 12 wordt vervangen door de volgende tekst:

Artikel 2

„Artikel 12

1. De lidstaten zien erop toe dat de bepalingen van deze richtlijn, geheel of ten dele, ook gelden voor andere beroepen en categorieën van ondernemingen dan de in artikel 2 bis bedoelde instellingen en personen die werkzaamheden verrichten welke in het bijzonder geschikt zijn om voor het witwassen van geld te worden gebruikt.

2. In geval van fraude, corruptie of enigerlei andere onwettige activiteit die schadelijk is of kan zijn voor de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen, werken de in artikel 6 bedoelde antiwitwasautoriteiten en de Commissie, binnen haar bevoegdheden, met elkaar samen om witwassen van geld te voorkomen en op te sporen. Zij wisselen daartoe relevante inlichtingen over verdachte transacties uit. De aldus uitgewisselde inlichtingen vallen onder het beroepsgeheim.

3. Wanneer het onafhankelijke beoefenaars van juridische beroepen betreft, kunnen de lidstaten de balie of de relevante zelfregulerende instanties van de in lid 2 vervatte verplichtingen vrijstellen.”

Drie jaar na de aanneming van deze richtlijn voert de Commissie in het kader van het bij artikel 17 van Richtlijn 91/308/EEG vereiste verslag een bijzonder onderzoek uit naar aspecten die verband houden met de specifieke behandeling van onafhankelijke beoefenaars van juridische beroepen, de identificatie van cliënten bij transacties op afstand en de mogelijke gevolgen hiervan voor de elektronische handel.

Artikel 3

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 31 december 2001 aan deze richtlijn te voldoen.

2. Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

3. De lidstaten delen de Commissie de tekst mede van de belangrijke bepalingen van intern recht die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE

IDENTIFICATIE VAN CLIËNTEN (NATUURLIJKE PERSONEN) DOOR KREDIETINSTELLINGEN EN FINANCIËLE INSTELLINGEN BIJ TRANSACTIES OP AFSTAND

Binnen het kader van de richtlijn dienen de volgende beginselen op identificatieprocedures bij financiële transacties op afstand van toepassing te zijn:

- i) De procedures moeten een adequate identificatie van de cliënt mogelijk maken.
- ii) De procedures mogen enkel worden toegepast mits er geen goede reden is om aan te nemen dat persoonlijk contact wordt vermeden om de ware identiteit van de cliënt te verhullen, en er geen vermoeden van witwassen bestaat.
- iii) De procedures mogen niet van toepassing zijn op transacties waarbij contant geld wordt gebruikt.
- iv) Bij de in artikel 11, punt 1, van de richtlijn bedoelde procedures voor interne controle moet specifiek met transacties op afstand rekening worden gehouden.
- v) Wanneer de tegenpartij van de instelling die de transactie verricht („de uitvoerende instelling”) een cliënt is, mag de identificatie volgens de volgende procedures geschieden:
 - a) Door het dichtstbijzijnde bijkantoor of vertegenwoordigingsbureau van de uitvoerende instelling in te schakelen om de persoonlijke identificatie uit te voeren.
 - b) Wanneer de identificatie zonder persoonlijk contact met de cliënt wordt uitgevoerd:
 - moet een afschrift van het officiële identiteitsbewijs van de cliënt of mededeling van het officiële nummer van het identiteitsbewijs worden verlangd. Daarbij moet bijzondere aandacht worden besteed aan de verificatie van het adres van de cliënt wanneer dit op het identiteitsbewijs is vermeld (bv. voor de met de transactie verband houdende documenten die per aangetekende post met bewijs van ontvangst naar het adres van de cliënt dienen te worden gezonden);

- moet de eerste betaling van de transactie worden verricht via een rekening op naam van de cliënt welke bij een kredietinstelling in de Europese Unie of in de Europese Economische Ruimte is geopend. De lidstaten kunnen toestaan dat de betalingen worden uitgevoerd via in derde landen gevestigde kredietinstellingen die een goede reputatie bezitten en gelijkwaardige antiwitwasnormen toepassen;
 - moet de uitvoerende instelling zorgvuldig nagaan of de identiteit van de houder van de rekening via welke de betaling wordt verricht en die van de cliënt die op het identiteitsbewijs is vermeld (of die uit het identificatienummer kan worden opgemaakt) dezelfde zijn. Indien er in dit opzicht twijfels zijn, dient de uitvoerende instelling contact op te nemen met de kredietinstelling waarbij de rekening is geopend om de identiteit van de rekeninghouder te bevestigen. Blijft er nog twijfel bestaan, dan dient van de kredietinstelling een attest inzake de identiteit van de rekeninghouder te worden verlangd, waarin wordt bevestigd dat de identificatie naar behoren is uitgevoerd en dat de bijzonderheden in overeenstemming met de richtlijn zijn geregistreerd.
- c) Bij sommige verzekeringstransacties kan van de identificatieplicht ontheffing worden verleend wanneer de betaling geschiedt door het debiteren van een rekening op naam van een onder de richtlijn vallende kredietinstelling (artikel 3, lid 8).
- vi) Wanneer de tegenpartij van de uitvoerende instelling een andere instelling is die namens een cliënt optreedt:
- a) Is identificatie van de cliënt door de uitvoerende instelling niet vereist wanneer de tegenpartij in de Europese Unie of in de Europese Economische Ruimte is gevestigd (artikel 3, lid 7, van de richtlijn).
 - b) Moet de instelling de identiteit van haar tegenpartij natrekken (tenzij deze goed bekend is) door een betrouwbaar financieel adresboek te raadplegen wanneer de tegenpartij buiten de Europese Unie en de Europese Economische Ruimte is gevestigd. In geval van twijfel moet de instelling zich tot de toezichthoudende autoriteiten van het derde land wenden om bevestiging van de identiteit van haar tegenpartij te verkrijgen. De instelling moet tevens overgaan tot het treffen van „redelijke maatregelen om informatie te verkrijgen” omtrent de cliënt van haar tegenpartij (economische begunstigde van de transactie) (artikel 3, lid 5, van de richtlijn). Deze „redelijke maatregelen” kunnen gaan van het eenvoudig opvragen van naam en adres van de cliënt wanneer in het land een gelijkwaardige identificatieplicht geldt, tot het verlangen van een attest van de tegenpartij waaruit blijkt dat de identiteit van de cliënt naar behoren is geverifieerd en geregistreerd wanneer in het betrokken land geen gelijkwaardige identificatieplicht geldt.
- vii) De bovenbeschreven procedures sluiten niet uit dat andere procedures kunnen worden gevolgd die naar het oordeel van de bevoegde autoriteiten even betrouwbaar zijn voor de identificatie bij financiële transacties op afstand.
-